

✍️ : Tine Brajnik, S50A
Robert Bajuk, S57AW

📡 : Kristjan Kodermac, S50XX
Nodir Tursoon-Zadeh, EY8MM

WRTC 2014

Vsi aktivni radioamaterji sedaj že poznajo kratico WRTC, ki pomeni World Radiosport Team Championship. Predvsem v Sloveniji jo poznamo saj smo bili organizatorji in gostitelji tovrstne olimpijade leta 2000.

ZAČETKI IN RAZVOJ

Da bi v svetovnem merilu poskušali dobiti na eno mesto najboljše svetovne radioamaterske tekmovalce in jih preizkusiti v tekmovanju, je bila ideja nekaj radioamaterjev iz Seattla v državi Washington, ki je leta 1990 gostil Igre dobre volje. Te igre so bile organizirane na štiri leta (med olimpijskimi igrami) in sicer za športno pomenjanje med ZDA in Sovjetsko zvezo.

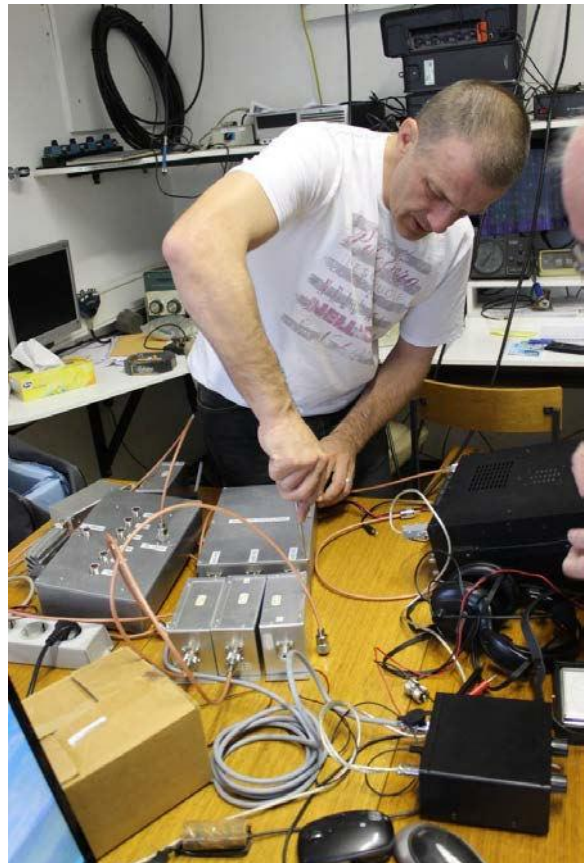
Leta 1980 so namreč Američani bojkotirali olimpijske igre v Moskvi, nato pa še Sovjeti olimpijado v Los Angelesu. Za zapolnitev vrzeli so služile igre dobre volje. Te igre so ugasnile po letu 1990, ko je prišlo do političnih sprememb v Evropi in še posebej v SZ. Vendar led je bil prebit, ko smo se leta 1990 teden dni po IARU HF prvenstvu udeležili posebej organiziranega deset ur trajajočega tekmovanja, na katerem je 23 ekip iz vsega sveta (več ekip sta imeli ZDA in SZ) tekmovalo na prvem WRTC. Dvočlanske ekipe z enakimi radijskimi postajami, ki so gostovale po domovih lokalnih radioamaterjev iz okolice Seattla so se borile za naslov svetovnih prvakov. WRTC je požel ogromen uspeh, ne samo zaradi prve udeležbe radioamaterjev iz Sovjetske zveze nekje izven svoje države ampak po pravem druženju najboljših tekmovalcev tistega časa. Kasneje ideja o sodelovanju z Igrami dobre volje ni več mogla biti uresničena, ker jih ni bilo več, toda uspeh prvega WRTC je vzpodbudil več skupin v ZDA, da so razmišljali o ponovni organizaciji WRTC.

Leta 1995 je sledil neuspeh poskus na vzhodni obali ZDA (Maryland, Virginia), toda skupina na zahodni obali je prijela stvari v svoje roke in v devetih mesecih pripravila WRTC 1996 v San Franciscu in okolici. Prvič znotraj IARU HF prvenstva, s posebnimi klicnimi znaki in že 52 sodelujočih ekip. Vsi tekmovalci s 100 W postajami in gostovanje pri lokalnih, že postavljenih postajah. Slovenia contest club je bil udeležen s 26 člansko zasedbo z dvema tekmovalnima ekipama in več sodniki.

Na podlagi velikega uspeha dogodka (predvsem po plati druženja) so se prijavili za naslednje WRTC Japonci, ki pa so kmalu ugotovili, da je organizacija takega srečanja za njih prevelik zalogaj. Slovenci smo na podlagi izkušenj iz prvih dveh tekmovanj vedeli in poznali potrebne aktivnosti za organizacijo takšnega dogodka in po preverjanjih, kako bi lahko uresničili našo željo skozi WRTC pokazati radioamaterskemu svetu Slovenijo in naše ljudi, smo v SCC našli prave rešitve in leta 2000 je bila največja svetovna radioamaterska prireditev organizirana po vsej Sloveniji z osrednjim dogajanjem na Bledu. Vsi prisotni na našem WRTC so dogodek ocenili z najvišjimi ocenami in

mnogi tekmovalci, ki so nastopali iz naših postavljenih lokacij na izpostavljenih mestih po vsej Sloveniji še danes po že sedmih tekmovanjih ocenjujejo Bled kot najboljše igre doslej.

Za nami so bili organizatorji velike radioamaterske organizacije. Tako leta 2002 Finska, leta 2006 Brazilija in leta 2010 Rusija, kjer so prvič tekmovalci tekmovali iz enakih lokacij izpod šotorov na širšem območju Moskve. Teren je bil raven in vse lokacije so tako bile enakovredne. Po tekmovalni plati je to bil nov velik dosežek, ki je zopet zahteval od naslednjega organizatorja dodatne napore za zagotovitev podobnih razmer. Izvršni komite WRTC (Sanctioning committee), ki ga sestavljata po dva predstavnika organizatorjev že izvedenih WRTC je dobil leta 2010 dve prijavi za organizacijo leta 2014. Po proučitvi vlog je sledila odločitev, da bo WRTC 2014 na področju severovzhodne ZDA.

PRIPRAVE NA WRTC 2014

Organizacijo priprav je vodil Doug K1DG, z njim pa so sodelovali poznani radioamaterji-tekmovalci (K5ZD, K1AR, KM3T, K1RX, N6TR, K1TO, N2NT, WC1M

in drugi), ki so vsi že sodelovali na prejšnjih WRTC in so bili strokovnjaki za posamezna področja organizacije. Iz njih je stala armada več kot dvesto prostovoljcev, ki so bili na razpolago za potrebne aktivnosti v pripravah in organizaciji. Predvideli so sodelovanje 59 ekip od katerih se je moralo 51 ekip kvalificirati po določeni metodologiji, ena ekipa je bil »mlada ekipa« (manj kot 25 let starosti), dve ekipi sta bili izbrani kot joker ekipi, ena ekipa je bila ekipa zmagovalcev prejšnjega WRTC in štiri ekipe so bile »sponzorirane ekipe«.

Kvalifikacije za udeležbo so bili vrednoteni rezultati posameznikov ali ekip iz različnih področij sveta. V Evropi je bilo 6 regij, v Severni Ameriki 13, v Afriki 1, v Južni Ameriki 2 in v Oceaniji 1. Vrednotenje rezultatov so potekala od leta 2010 do začetka 2013. Konec leta 2013 je organizator objavil seznam kvalificiranih vodij ekip za sodelovanje na WRTC 2014.

Kljub velikemu zanimanju in zelo močni konkurenci v kvalifikacijah se je kot vodja ene ekipe kvalificiral tudi S50A, kar je prineslo novo tekmovalno udeležbo našega kluba na tem elitnem tekmovanju. Vsak vodja ekipe je lahko izbral kateregakoli licenciranega radioamaterja iz kjerkoli. Tako je bilo kar nekaj na prvi pogled mešanih ekip (3V8/KF5EVY in YT1AD, KU1CW in EA5GTQ, CX6VM in LU1FAM, PY1NX in LZ3YY, LX2A in YO3JR in druge),

vendar so bile v glavnem udeležene nacionalne ekipe. Za Slovenijo je nastopila ekipa iz SCC, ki je bila skupaj že v Moskvi – Tine S50A in Robi S57AW. Dodaten uspeh kluba je bil dosežen z imenovanjem Roberta S53R in Kristjana S50XX v sodniško ekipo.

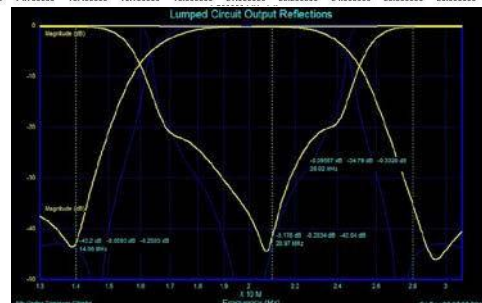
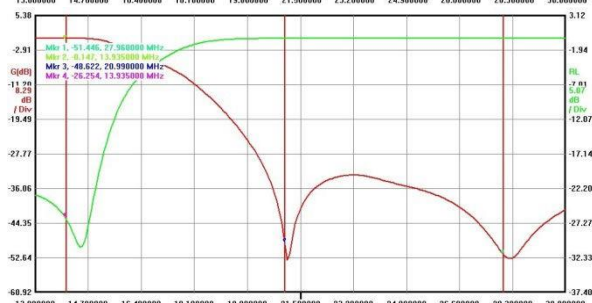
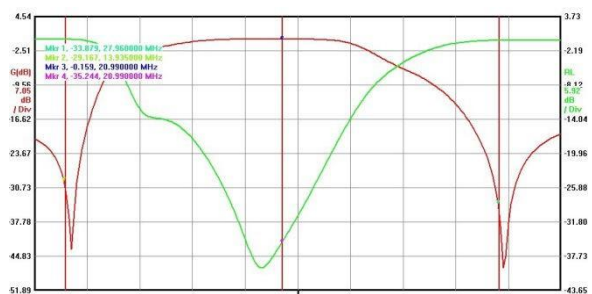
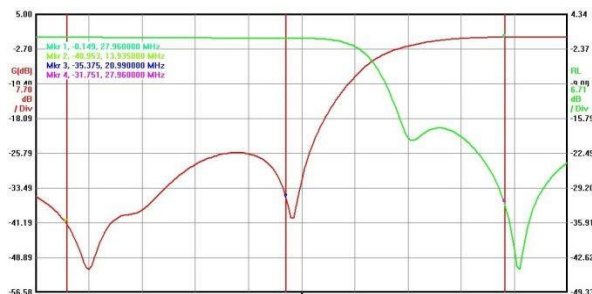
V času, ko so še potekale kvalifikacije sva se Tine in Robi dogovorila, da v primeru uvrstitve na tekmovanje ostaneva ekipa, tako kot sva bila na prejšnjem WRTC. Pravila za letošnje tekmovanje so bila v toliko različna, da so dovoljevala M/2 delo, medtem ko je bil v Moskvi dovoljen le en signal istočasno. To pravilo je v marsičem spremenilo strategijo in tudi taktiko dela v tekmovanju. Najprej je bilo potrebno sprejeti odločitev o tehniki, ki bi jo uporabila na WRTC. Ob večkratnih razgovorih s S58A, ki je ekipi izdelal tehnično rešitev za WRTC 2010, se nismo uspeli dogovoriti za triplekser in preklopno vezje, tako da sva morala iskati druge rešitve. Na samem WRTC so se druge ekipe iz ex YU področja sicer pohvalile, da imajo opremo od Borisa, tako da zgleda, da midva ne znava pravega prekmurskega jezika. V pripravah sva prvič postavila skupaj celotno tehniko za IARU HF tekmovanje v juliju 2013. V S53APR sva si izposodila triplekser, ki ga uporablja S51A, uporabila sva preklopno vezje, ki ga je izdelal Robi in uporabila dve Elecraftovi K3 postaji (tnx Vito S56M).

Rezultat tekmovanja ni pomemben, saj nisva imela ustrezne kategorije in je bil dnevnik le za kontrolo toda pomembne so bile nekatere podrobnosti, ki jih je bilo potrebno spremeniti oziroma urediti. Za naslednji preizkus sva izbrala naš EUHFC 2013, kjer sva zopet postavila kompletno WRTC postavitev toda sedaj z N1MM programom (ne več Writelog) in z veliko močjo, da sva se prepričala, da celotna konfiguracija deluje v vseh pogojih. Končni rezultat je bil zelo dober, saj nisva imeli nobenih tehničnih težav kakor tudi ne motenj med postajama. Razen na harmonskih frekvencah, kjer je bila zasedenost obsega okrog 5 kHz plus minus od harmonika, ni bilo drugih vplivov

ene postaje na drugo. Triplekser, ki je narejen za veliko moč, je bil sicer precej velik in v primeru potrebe bi ga pač morala vzeti s seboj. Kvalifikacije so bile končane šele decembra 2013 in v vmesnem času sva iskala različne nove oziroma druge rešitve za primer, da bova kvalificirana. Po objavljenih rezultatih kvalifikacij se je Robi spravil k samogradnji 200w triplekserja, ki nama je še manjkal in zgodaj spomladi 2014 sva imela na razpolago vse potrebno za udeležbo na WRTC. Zadnji preizkus v živo je bil udeležba v ARI tekmovanju na začetku maja meseca, kjer sva preizkusila vse tiste dele in naprave, ki naj bi potovale z nama.

Podatki o triplexerju

Meritve brez dodatnih BPF:

10m band: IL < 0.16dB, SWR < 1.08, 15m Att > -33dB, 20m Att > -41dB

15m band: IL < 0.17dB, SWR < 1.07, 20m Att > -32dB, 10m Att > -32dB

20m band: IL < 0.18dB, SWR < 1.1, 15m Att > -40dB, 10m Att > -44dB

Za napajanje naprav smo imeli na tekmovanju na voljo le 110 V. Vse potrebne najine naprave so imele možnost napajanja s to napetostjo in sva zato na razdelilni deski namestila na koncu kabla ameriški vtikač, tako da sva imela tudi priključitev rešeno. S seboj sva nameravala vzeti samo Robijevo K3 postajo, saj smo se dogovorili, da si bova drugo postajo sposodila v Ameriki. Tehnične priprave naj bi bile zaključene teden dni pred odhodom, ko smo v S53APR ponovno postavili kompletno opremo. S kompletno mislim preizkus na 110 V napajanju, ki smo ga dosegli z varjakom. Po Murphyju pa smo sedaj naleteli na težave, saj preklopnik obsegov na eni postaji ni hotel delovati, prav tako so se dogajala še kakšna druga manjša čudesa, HI. Ko smo (ne da bi dokončno 100% ugotovili vzrok) pospravljali opremo je Robija kar dobro streslo, ko je prijel za škatlo preklopnika. Torej neka napetost se je pojavila na ohišju in dogovorila sva se, da po pregledu in možnem potrebnem popravilu še enkrat postaviva vso opremo v nedeljo pred odhodom, ki je bil v torek zjutraj. Robi je doma ugotovil, da vse naprave delujejo brez problemov in da ni nobenih napak oziroma okvar in končna ugotovitev je bila, da je bilo nekaj narobe z

varjakom in je verjetno 110 V bilo na ohišju ter zato nekatere funkcije niso delovale. Hvala bogu, da nismo kaj pokvarili in dobro, da smo se še nekaj naučili, kajti v Ameriki bomo delali s 110 V napajanjem iz agregata in moramo biti pripravljeni na vse možne težave. Ponovni nedeljski preizkus kompletnega setupa pri Tinetu doma je potekal brez problemov in na koncu sva si razdelila opremo tako, da naj bi bila najina kovčka približno enako težka in pod 23 kg kolikor je bila

dovoljena teža na letu Alitalie. Za osebno prtljago sva si oba naložila vsak svoj računalnik, poleg njega pa jaz še ročico za elektronski taster in usmernik za postajo, Robi pa svoj K3. Ročico za elektronca je omenjena zato, ker je Tine zaradi nje imel že večkrat težave s kontrolorji na mejah in je lahko lažje razlagati kaj to je, če jo imaš pri sebi.

Drugi del priprav je potekal s študijem rezultatov dela postaj iz vzhodne obale Amerike. Organizator WRTC je že leta 2012 aktiviral 13 postaj z WRTC postavitvijo in nato še leta 2013 25 postaj, tako da so bile na razpolago kar dobre informacije. V poštev je bilo potrebno vzeti, da so postaje delale z navadnimi ameriški znaki in je zato bilo manj zvez toda generalna uporaba obsegov je kazala kdaj je potrebno paziti na posamezna odpiranja, delo na

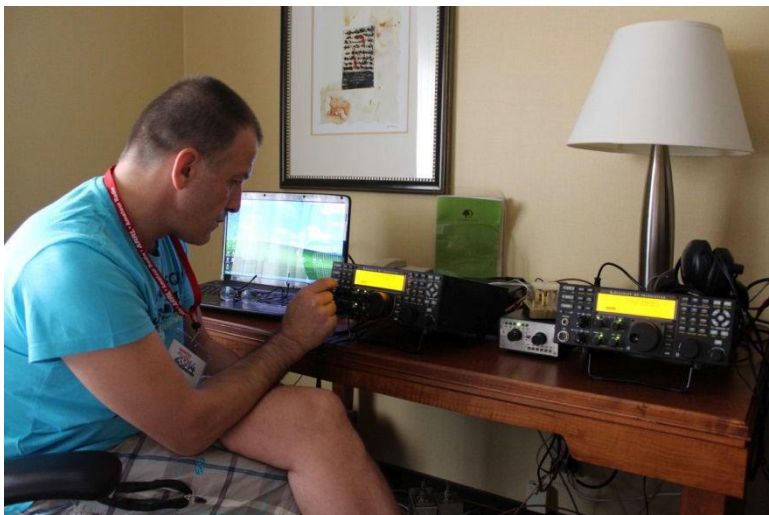
posameznih obsegih in podobno. Na prvi pogled precej enostavno. Predvidevala sva, da bo veliko število zvez z dobrimi pile up možnih na SSB ob dobri ameriški udeležbi. Tudi na razmerje zvez CW proti SSB nisva pozabila, saj sva v Moskvi prav zaradi malenkostno premajhnega števila SSB zvez izgubila nagrado za največ CW zvez (razmerje mora biti najmanj 65/35 odstotkov). Dokončno odločitev o načinu dela in menjavi obsegov pa sva pustila za razpravo na avionu ob deveturnem letu čez Atlantik. Potovanje smo skupaj s Kristjanom (Robert S53R je potoval direktno iz Rima, kjer je v službi) načrtovali že v začetku leta, ko je bila najcenejša varianta s Turkish Airlines iz Ljubljane preko Carigrada. Problem je bil v 18 urnem čakanju za let iz Carigrada v Boston. Na koncu smo se odločili za Alitalio na progi Trst-Rim-Boston brez vmesnega čakanja na rimskem letališču. Še ureditev ameriške vize in zavarovanja (oboje enostavno preko spleta) in pripravljeni smo bili za novo družjenje s kremo svetovnega radioamaterskega tekmovalnega občestva in tekmo na WRTC 2014.

POTOVANJE IN PRIHOD V BOSTON

O samem potovanju pravzaprav ni izgubljati kaj dosti besed, glede na aktualne skoraj vsakodnevne nesreče in težave z leti v letošnjem juliju lahko rečemo, da je let potekal mirno in brez vsakih težav. Po načrtu smo odleteli iz Trsta on 11h dopoldne in naj bi pristali isti večer ob 19h na Logan letališču v Bostonu. V Rimu smo naleteli na UA9MA

(Gena je bil sodnik) in eno italijansko ekipo (IK1HJS in I4UFH) s sodnikom IT9GSF, ki so leteli z istim letom kot mi. Za dan potovanja smo izbrali torek, tako da smo imeli do vikenda čas za usklajitev časovne razlike in družjenje z ostalimi ter pripravo zadnjih podrobnosti. Na nobenem od letališč nismo imeli težav, razen da smo morali odpreti in posebej pokazati svoje notebooke in Tine svojo ročico. Dobili smo mesta na zadnjem delu aviona, kjer je bila ena vmesna vrsta sedežev prazna in Robi jo je izkoristil, da je malo zalegel »počez«. Potovali smo preko dneva, tako da za spanje pravzaprav ni bilo prave volje. Na letališču nas je čakal sprejem in gruča že prispelih udeležencev in po obveznem vpisu križcev pred našimi imeni na seznamu smo čakali še na tri prihajajoče tekmovalce oziroma sodnike. Po približno pol ure po našem prihodu se je avtobus napolnil in odpeljali smo se približno 50 km proti zahodu v mesto Westborough. Ko omenjamo sezname in

križce, je potrebno povedati, da so Američani zelo dobro organizirali vse podrobnosti in zato smo se na vsakem koraku srečevali s seznamami in overjanju naše prisotnosti. Če ni bilo dokazila o identiteti ali posebnih kart, nisi mogel dobiti mesta za mizo ob otvoritvi ali na zaključnem delu ali večerje oziroma mesta na avtobusu. Že v torek zvečer je bilo preddverje hotela, kjer smo hitro opravili formalnosti ob prihodu, polno novih in še več znanih obrazov. Ker še nisva dobila druge postaje, da bi spravila skupaj celotno konfiguracijo za preverjanje delovanja najine postavitve na 110V v hotelu (v primeru kakšne težave bi se še vedno kak kos dobil v Radioshacku ali HRO), sva pač ostala skupaj z ostalimi v hotelskem predprostoru in se spominjala starih štorij in novejših dogodkov v tekmovanjih in na obsegih nasploh. Fantje iz držav naše bivše skupne države so bili na mestu že zgodaj tisti teden in so v glavnem krojili družabni del te prireditve. Tudi za šankom je bilo največkrat slišati kakšno glasno slovansko besedo, saj so bili barmani bolj vajeni počasnega točenja. Tudi mnogi stari prijatelji so še vedno znali reči »pivo«, kot lep spomin iz Bleda. Organizatorji so bili skupaj z nami in vse je kazalo, da nimajo nobenih težav pred tekmovanjem, kar je delovalo precej pomirjujoče. V sredo zjutraj smo se uradno registrirali kot

tekmovalci in sodniki. Vsak je prejel ovojnico z različnimi kuponi za prehrano in prireditve ter prej rezervirane izlete in torbo z majicami in vetrovko ter kapo z logotipi WRTC 2014. Dan je hitro minil, posebej še, ko je popoldne prispel Bob K3EST, ki nama je prinesel svoj K3 in sva lahko preizkusila celotno postavitve. Ker ima hudič vedno mlade tedaj, ko ni treba, sva ugotovila, da Bobova postaja na ACC izhodu ne daje BCD kode za potrebno avtomatiko preklopov bandov. Firma

Elecraft je na srečo imela v hotelu svojega predstavnika in Bob K6XX nama je pomagal s takojšnjo diagnozo problema. Potrebno je bilo zamenjati eno tiskanino ali v najin preklopnik dodati upore, K3EST je namreč imel eno od zgodnjih K3 in je bil ta del kasneje nadgrajen. K6XX je zadevo uredil takoj in brezplačno tako, da je enostavno zamenjal tiskano vezje z ene od drugih K3 postaj, ki jih je imel s seboj. Istočasno je pognal diagnostiko vseh modulov v postaji in naknadno v četrtek zjutraj še pred sestankom tekmovalcev in sodnikov zamenjal še »Synthesizer« z novejšo verzijo, za katero se je lastnik strinjal, da se zamenja. Istočasno je Robi nadgradil še firmware na istem K3 (lastnik FW ni nadgrajeval in je bila naložena verzija s časa nakupa) ter prilagodil vse nastavitve, tako da sta bili postaji virtualno enaki. Obe postaji sta delovali

normalno in brez problemov ob novem preizkusu in na tekmovanju. Še enkrat kompletna postavitve opreme v hotelski sobi, vse je delovalo tako kot mora. Za preizkus triplexerja in preklopov je Robi vse izhode zaključil s 3W 50ohm bremenom (dummy load) in uspel s tem celo narediti zvezo s testno postajo WR1TC na območju hotela ter prejel raport v SSB 57, HI. No, čisto gladko vse ni šlo, za popestritev se mora tudi kaj zgoditi. Robi je pred pakiranjem opreme pozabil, da je dummy load le 3w in je pomotoma spustil 100W in lahko si predstavljate dišave, ko sežgeš upore. Na srečo je bil Robi v sobi sam, hitro je odvil vroč upor, ga vrgel pod vodo v umivalnik. Razširil se je hud smrad in malo dima, zaradi česar se je odločil, da jo rajši hitro popiha za šank, preden pridejo gasilci. No ja, očitno tudi ameriški javljalniki dima ne delujejo brezhibno, saj se ni zgodilo nič, ob večerni vrnitvi v sobo pa se je zadeva tudi že normalizirala, HI. Škode nobene, Robi je očitno kaj takega predvideval, saj je imel s sabo še nekaj rezervnih uporov in spajkalnik.

ZADNJE PRIPRAVE NA TEKMOVANJE

Torej v sklop priprav na samo tekmovanje lahko štejemo popravilo postaje in kompletiranje celotne tehnike za tekmovanje. Četrtek je bil uradni dan z jutranjim sestankom vseh tekmovalcev in sodnikov. Po skupnem sestanku so ostali še sodniki, ki so dobili navodila kako delati in kaj potrebujejo za sporočilni sistem, ki naj bi prvič bil samodejen, tako da naj bi rezultati bili vsakih petnajst minut posredovani v center in v javno objavo. Na skupnem sestanku ni bilo pomembnejših vprašanj s strani tekmovalcev, tako da smo bili glede pravil in dela kar enotni. Eno od pomembnejših je bilo vprašanje glede odvzema »unique« zvez kajti pravila so bila nedoločna in so dovoljevala presojo sodniški ekipi kaj šteje kot »unique« zveza. »Unique qso« (edini znak v logih) so bile namreč brisane vsem tekmovalcem. Sodniška skupina je

odločala ali je neka postaja, čeprav delana na več obsegih ali z več postajami unique ali ne. Gre za podedovan problem še iz WRTC v Braziliji, kjer eni od postaj niso priznali več kot sto zvez, katere naj bi bile »podarjene« dotični postaji z ene DX postaje. Taki in podobni triki so bili odkriti in zato se pravila na vsakem tekmovanju prilagajajo.

Ta dan smo imeli tudi različne izlete in obiske. En manjši avtobus nas je odpeljal na sever do Salema v New Hampshire, kjer smo obiskali HRO radioamatersko trgovino. Nekateri so imeli že naročeno robo, ki jih je čakala v trgovini, drugi pa smo bolj pasli firbce in si ogledovali v živo novejša tpe postaj, ki so bile razstavljene. Blizu trgovine smo našli kitajsko restavracijo, kjer so točili tudi pivo. Dobre volje in z izmenjavo različnih mednarodnih šal smo se vračali v hotelski kompleks Westborougha. Ob prihodu v hotel je Tine ugotovil, da je v restavraciji pozabil svojo torbico z dokumenti in lov za torbico se je takoj začel. Telefonirali smo v trgovino, da bi jih prosili, če gredo v restavracijo po torbo, vendar so nam sporočili, da so torbo že prinesli iz restavracije in da je varno shranjena v trgovini (Kitajci so očitno posumili, da je

bila družina v restavracija pač radioamaterska, HI). Prva novica za oddahniti si. Sledil je lov za možnostjo transporta do 100 km oddaljenega Salema. Nekaj vprašanj pravim ljudem in čez pol ure je bil Tine že v avtu, ki je bil namenjen v trgovino po FT5000, ki ga je nameravala kupiti ena od ruskih ekip.

Nazaj je prišel še pravi čas, da smo se zbrali za otvoritveno svečanost, ki je potekala v hotelu. Zgleda, da organizatorju pri tem ni šlo vse po načrtu, saj smo zamujali približno uro. Za vstopni mimohod so nas razvrstili po državah. Vse ekipe so dobile table z napisom države, le naše table ni bilo. Seveda smo bili rahlo užaljeni, da ravno naše table ni, toda take stvari se dogajajo in iz tega nismo delali

velikega cirkusa. K5ZD, ki je bil protokol mojster, je zagotovil, da je trdno prepričan, da je tabla bila narejena, vendar je očitno niso našli. Kakorkoli, vsi tekmovalci in sodniki smo se razvrstili na pripravljenem odru in po prisegi ter nekaj besedah organizatorjev je bila otvoritvena svečanost končana. Ob večerji, ki je sledila, je Rusty W6OAT kot član izvršnega odbora WRTC povedal nekaj o zgodovini in začetkih WRTC. Po večerji pa je sledilo druženje okoli bara in v preddverju hotela saj je bilo do tekmovanja še dovolj časa. Prav takšna druženja so najlepši del vsakega srečanja med radioamaterji, saj je tematika vedno zanimiva za vse, poleg tega pa spoznaš tudi osebo ljudi, ki stojijo za nešteto zvezami in kratkimi izmenjavami raportov v tekmovanjih. Na takšnih druženjih se spletejo nova globoka osebna prijateljstva in mnogi dogovori o možnih skupnih bodočih aktivnostih. Zato je nemogoče

izdvojiti posamezne klicne znake (osebe) ampak velja nepisano pravilo, da smo vsi dobri in iskreni prijatelji. Žal izjeme potrjujejo pravilo, kar se je nam, žal, izkazalo v času tekmovanja.

V petek pa se je tekmovalna vročica že pričela stopnjevati, saj je bil že predviden obisk in priprava lokacij, kajti tekmovanje bo pričelo v soboto zjutraj ob 8. po lokalnem času. Zjutraj smo se najprej dobili na skupnem sestanku, kjer so vodje ekip vlekli številke za vrstni red žrebanja lokacij in sodnikov ter klicnih znakov. Potegnili smo številko 46, kar je pomenilo, da bo 45 ekip pred nami opravilo žrebanje. Proces je potekal tako, da je vodja tekmovanja poklical na oder tekmovalno ekipo in je vodja ekipe potegnil veliko kuverto iz kupa na mizi ter manjši listek s številko za lokacijo. Lokacije so bile razporejene na območju približno 120 kilometrov sever-jug in 50 kilometrov vzhod-zahod. Bilo je 15 skupin pri čemer je vsaka skupina obsegala različno število lokacij. Mi smo

izvlekli lokacijo številka 15F, ki se je nahajala približno 100 kilometrov jugovzhodno od hotelskega kompleksa. Osnova je bil velik z gozdom obrasel naravni park, ki je imel večje število izsekanih jas za posamezne javne prireditve (taborjenja, igre ipd.), skratka

izredno primerno mesto za naše lokacije. V tem parku je bilo razmeščenih kar 18 tekmovalnih lokacij, ki pa so bile med seboj oddaljene bolj kot na tekmovanju v Moskvi. Predel ni bil čisto raven saj je nadmorska višina nihala. Na žrebanju je bil skupaj s kuverto določen sodnik in ob izvleku je vodja tekmovanja poklical k ekipi ustreznega sodnika. Najprej je bil klican od naših predstavnikov Kristjan S50XX, ki je bil dodeljen japonski ekipi, nato Robert S53R, ki je sodil ukrajinski dvojici. V času žrebanja, ki je potekalo precej po polžje, je Robi na zemljevidu gledal in si izpisoval katero lokacijo je izbrala katera ekipa. Po najini oceni so bile lokacije v 15. skupini vsaj na videz dobre. Končno sva prišla na vrsto in potegnili lokacijo 15F, torej eno od zelenih. Sodnik nama je bil dodeljen WOYK Ed (drugače je direktor CQ RTTY tekmovanj) in iz velike kuverte sva potegnili manjšo s številko 37, ki sva jo dala sodniku. V njej je bil najin klicni znak za tekmovanje. Skupaj smo potem odšli v kot dvorane, kjer so nam dodelili voznika, ki nas bo peljal na lokacijo ter škatlo s potrebno opremo za sodnika in skrbnika lokacije. Naš voznik je bil George, sicer Rus, ki je sodeloval v ekipi W3UA, ki ima lokacijo severneje v NH. Kasneje nas je vozil Sasha, sin W3UA. Pobrli smo še lunch paket in se okrog poldneva odpeljali proti naši tekmovalni lokaciji. Naša lokacija je bila na južnem delu v smeri jugovzhod in grozd lokacij številka 15 je bil okrog 15 do 20 kilometrov od obale. Le še grozd osmih lokacij številka 9 je bil bližje morju. Po dobri uri vožnje smo našli svojo lokacijo, ki je bila prepoznavno označena na

zemljevidu in zelo dobro opisana v navodilih za voznika. Na lokaciji nas je pričakal Norman W3IZ z ženo Debbie N3ZXF, ki je bil tam s kamperjem, v katerem sta z ženo skrbela, da je bila lokacija pod kontrolo. Najprej smo izmenjali nekaj vljudnostnih fraz in se takoj lotili postavljanja naših dveh postaj. Na lokaciji je bil postavljen precej prostoren šotor v katerem so bile tri mize, pripeljani koaks kabli od tribanderja in 7 ter 3,5 MHz inverted vee anten, 110 V napajanje od agregata in celo ozemljitvena žica. V šotoru sta bila tudi dva ventilatorja za možno potrebno hlajenje ter dve namizni luči. Glede vremena smo imeli ves teden srečo in tudi preko tekmovalnega vikenda je bilo vreme pretežno jasno in vroče. Šele v ponedeljek popoldne je bilo nekaj dežja, toda to ni v ničemer vplivalo na prireditvev.

Dogovorila sva se, da postaviva mizi s postajama in računalnikoma ter ostalo potrebno robo v kotno obliko tako, da sva lažje s kretnjami in vizuelno kontaktirala med tekmovanjem. Tine sicer ni bil preveč zadovoljen s svojo razporeditvijo na mizi, toda njegov »kamenodobni« način dela še vedno terja ročico za elektronski taster poleg računalniške tipkovnice, ki pa je tudi bila posebej na mizi.

Ob tem je postaja našla mesto na levem robu mize, kar pa za rokovanje ni bilo najbolje. Vendar je postavitvev omogočala vse funkcije in ni zahtevala časovnih zamud pri upravljanju postaje. Robiju je bilo lažje saj je vse delal kar s tipkovnico svojega notebooka čeprav je sprva načrtoval vzeti s seboj tudi elektronca, vendar je bilo prtljage enostavno preveč. Na srečo sva vso dodatno kramo (usmernike, filtre, triplekser, preklopnik, kable ipd.) spravila v kot šotoru pod mizo in naju ni motila. Za SSB delo sva potrebovala nožno stikalo (foot switch) in dno šotoru je bilo dovolj ravno in trdno, da s tem ni bilo težav. Poleg miz smo našli v šotoru tudi tri kovinske stole, ki sicer

niso bili prav udobni, toda za 24 urno delo niso predstavljali problema. Čudil sem se nekaterim ekipam, ki so pred hotelom »trpali« v avtomobile udobne naslanjače, toda »čez komot« ga očitno ni. Ko smo prišli na lokacijo, je bilo eno prvih vprašanj našemu gostitelju za smer severa. Z roko je neodločno pokazal v smer, kamor je trenutno kazala antena. Robi je hodil okrog šotoru in anten ter nekaj kolovratil z rokami po zraku, kot da bi klical čarovnice. Ni se mu zmešalo, le uglaševal je svoj kompas na dlančniku in po večkratnem preverjanju sva ugotovila, da je antena (glede na skalo rotorja) zamaknjena za 30-40 stopinj. Popravilo smeri ni bilo težko saj smo samo premaknili kazalec na skali rotorja in prvi problem je bil hitro rešen. Kasneje je sodnik W0YK s svojim VNA izmeril tudi resonance anten in 40m inverted V je kar odstopal od predpisanega (bil uglašen previsoko na cca 7.2 MHz, na CW delu pa visok SWR). Te zadeve smo uredili pred tekmovanjem in uglasili dipole na točno predpisano frekvenco v skladu s pisnimi navodili, ki jih je imel sodnik. Toda pojavil se je naslednji problem, ki pa je dal kar nekaj dela in tekanja sem ter tja.

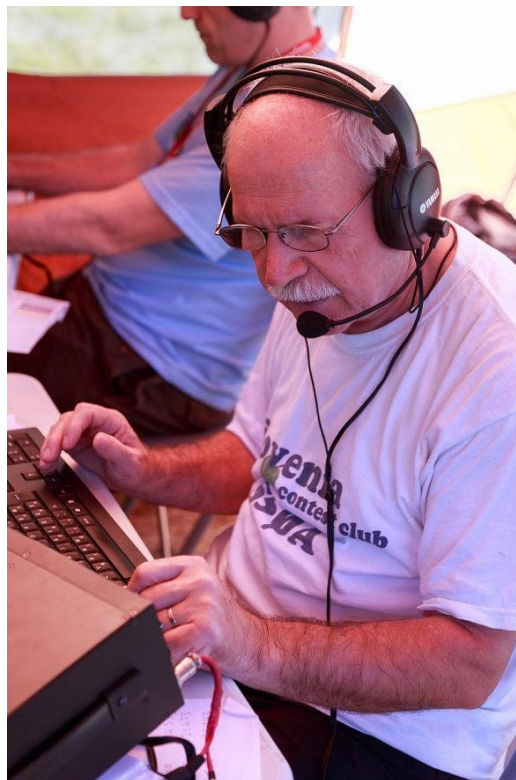
Naj vmes navedemo pomembno dejstvo, da živi blizu področja, kjer smo tekmovali, naš dolgoletni član Polde WS1M (ex YU3LB). Z njim smo bili na zvezi že pred WRTC in ponudil nam je kakršnokoli pomoč bi potrebovali. Ko smo že bili v Bostonu smo se dogovorili, da nas bo prišel v petek pred tekmovanjem obiskat na tekmovalno lokacijo. Ob prihodu na lokacijo sem prosil sodnika za telefon, da bom poklical Poldeta. Vmešal se je gostitelj, ki je rekel, da ne smemo imeti nobenih obiskov zaradi »tajnosti« lokacij in da moramo po telefonu govoriti angleško. Seveda smo ga vsi začudeno pogledali. Da bi ne prišlo do kakršnihkoli še bolj čudnih situacij je sodnik poklical na vodstvo tekmovanja, kjer so mu normalno odgovorili, da ni problem obiskov pred tekmovanjem, publiciteta naše aktivnosti pa je zaželjena. Sicer je lahko vsaka ekipa imela svojo tehnično podporo z neomejenim številom tehnikov za pripravo pred tekmovanjem. No, Polde je prišel k nam ravno, ko smo reševali drugi problem, ki je bil v šumu do S9 na vseh obsegih. Začeli smo z izklopom generatorja, ki ni bil razlog za motnje. Po

selektivnem izklopu vsake naprave posebej smo ugotovili, da je problem v računalnikovem usmerniku pri Robijevem Compaq notebooku. Kaj narediti?

Compaq ima poseben konektor za napajanje tako, da ni možne zamenjave prav z vsakim. Napajalnik je večkrat preizkušeno normalno deloval na 230V doma brez kakšnihkoli motenj, očitno pa mu kljub jasni specifikaciji ni bila vseh vhodna izmenična napetost 110V z agregata. V sobi v hotelu smo imeli še Kristjanov računalnik za rezervo, toda zadeva je bila 100 km severno in nismo vedeli ali bo zadeva brezhibno delovala. Polde je takoj ponudil prevoz do bližnje Radio Shack trgovine, kjer morda imajo napajalnike za računalnike. Tako je Tine odšel s Poldetom na lov za napajalnikom, Robi pa je nadaljeval s postavitvijo opreme na lokaciji. Tine in Polde sta nato res našla v trgovini nek univerzalni usmernik, ki je imel na seznamu za napajanje tudi Compaq računalnike. Spotoma sta se ustavila še pri Poldetu doma, kjer je pogledal, če ima še on kakšen ustrezen star napajalnik. Ko sta se vrnila na tekmovalno lokacijo smo priključili nov napajalnik in motenj ni bilo več – ena skrb manj in odleglo nam je. Poldetu gre tako zahvala, da sva že v

petek popoldne imela vse pripravljeno za tekmovalno naslednjega jutra. Od tedaj dalje nisva imela do konca tekmovanja nobenega tehničnega problema več. Na lokaciji smo ostali do večera in v nekaj urah sva malo poskušala delo na postajah. V začetku je Tine uporabljal svoj ameriški znak K3SLO, toda kmalu je raje preklopil na W1/S50A.

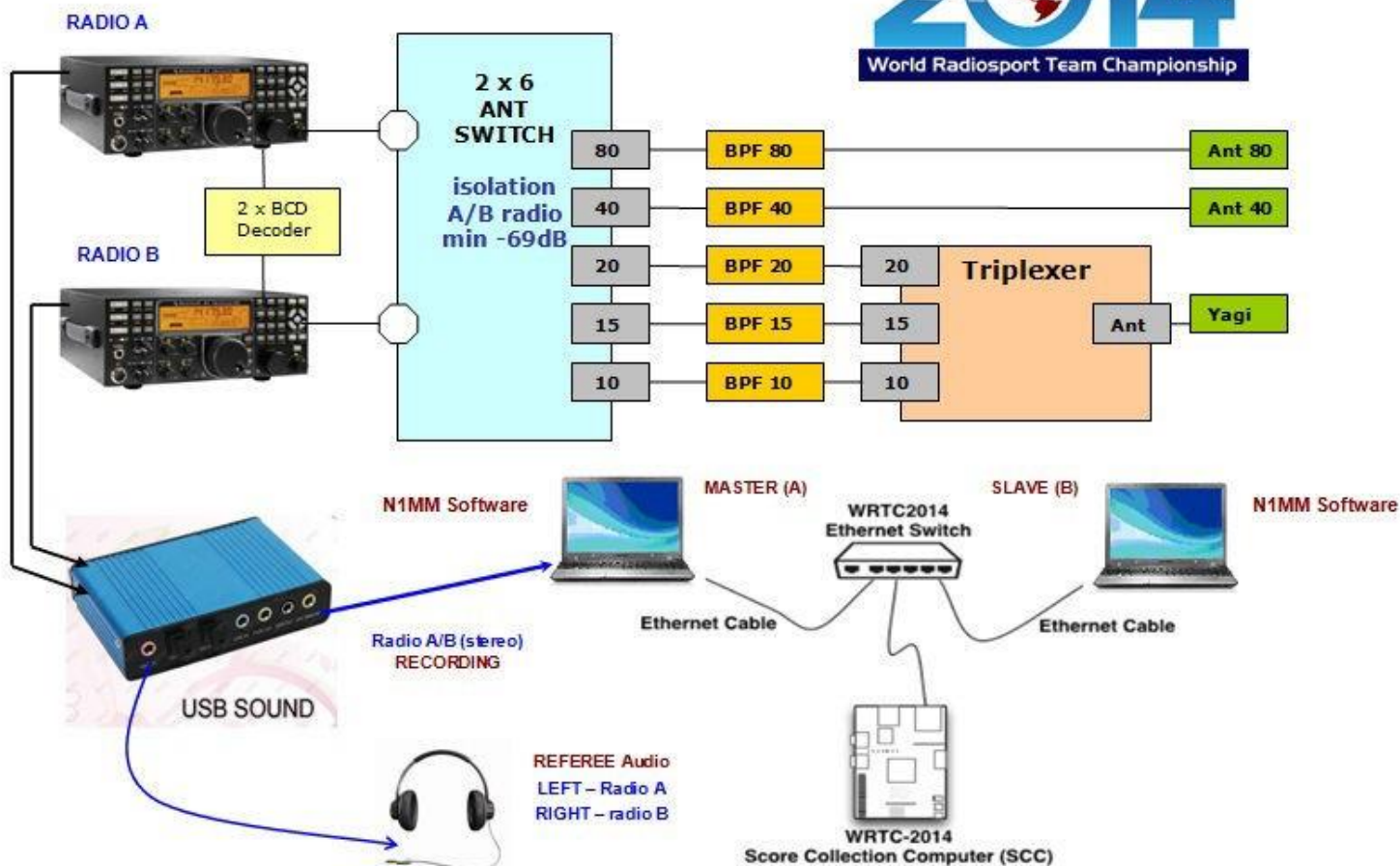

No, pod nobenim znakom ni bilo kakšnega pile up, kakor tudi ne pri Robiju ampak dobila sva občutek za obsege in čas za prehod na 7 MHz, ki jel bil že ob mraku in so nekatere evropske postaje imele izredno močan signal. Celotno postavitvev smo pustili v šotoru saj je gostitelj pazil na lokacijo in zvečer smo bili nazaj v hotelu okrog desetih. Med samim testiranjem smo imeli tudi obisk lokalne TV, nekaj utrinkov z »našega šotora« je videti tudi v TV prispevku, ki je dosegljiv na povezavi WRTC spletni strani <http://www.wrtc2014.org/> ali direktno na YouTube:

<http://www.youtube.com/watch?v=zQEuTn9JIA0&list=UUIMMryXyCwR0V8cIuEGQIM>

[A](#)
Pred spanjem je bilo časa le še za eno pivo. Zjutraj smo vstali že ob petih, zopet pobrali lunch pakete in se odpeljali nazaj na lokacijo.

Shema postavitve opreme K1L (S50A/S57AW)

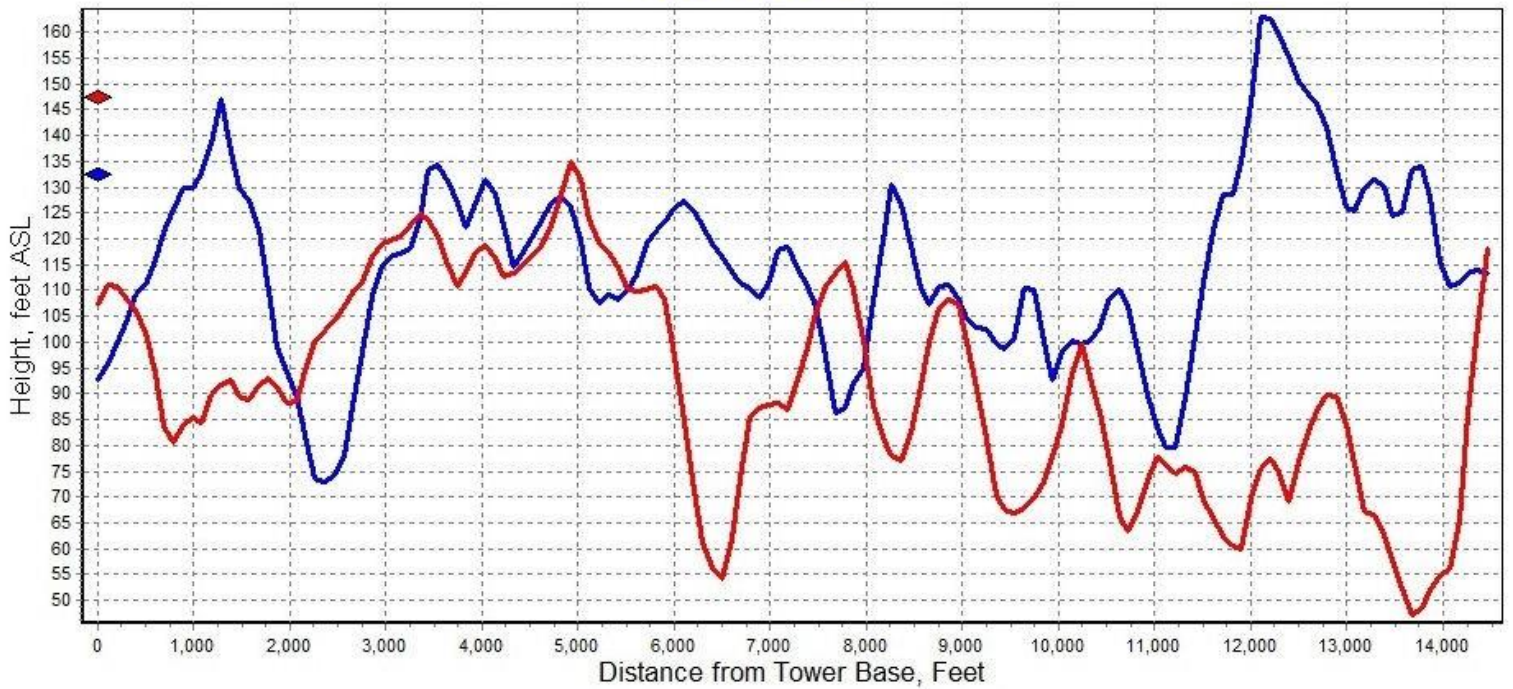
NEKAJ O WRTC 2014 LOKACIJAH

Organizator je vložil veliko truda v iskanje primerljivih / enakovrednih lokacij (večina v zvezni državi Massachusetts, nekaj pa tudi bolj severno v New Hampshire), po tekmovanju pa se je izkazalo, da lokacije vseeno niso bile ravno enake in primerljive, kar je v naravi tudi težko zagotoviti in pričakovati. Na ta račun je bilo kar nekaj debate po tekmovanju, tudi nezadovoljstva posameznih ekip, zlasti tistih, ki niso bile uvrščene v skladu s pričakovanji. Spodaj je zgolj kot informacija prikazana primerjava lokacije 15F, katero je izžrebala naša ekipa K1L in

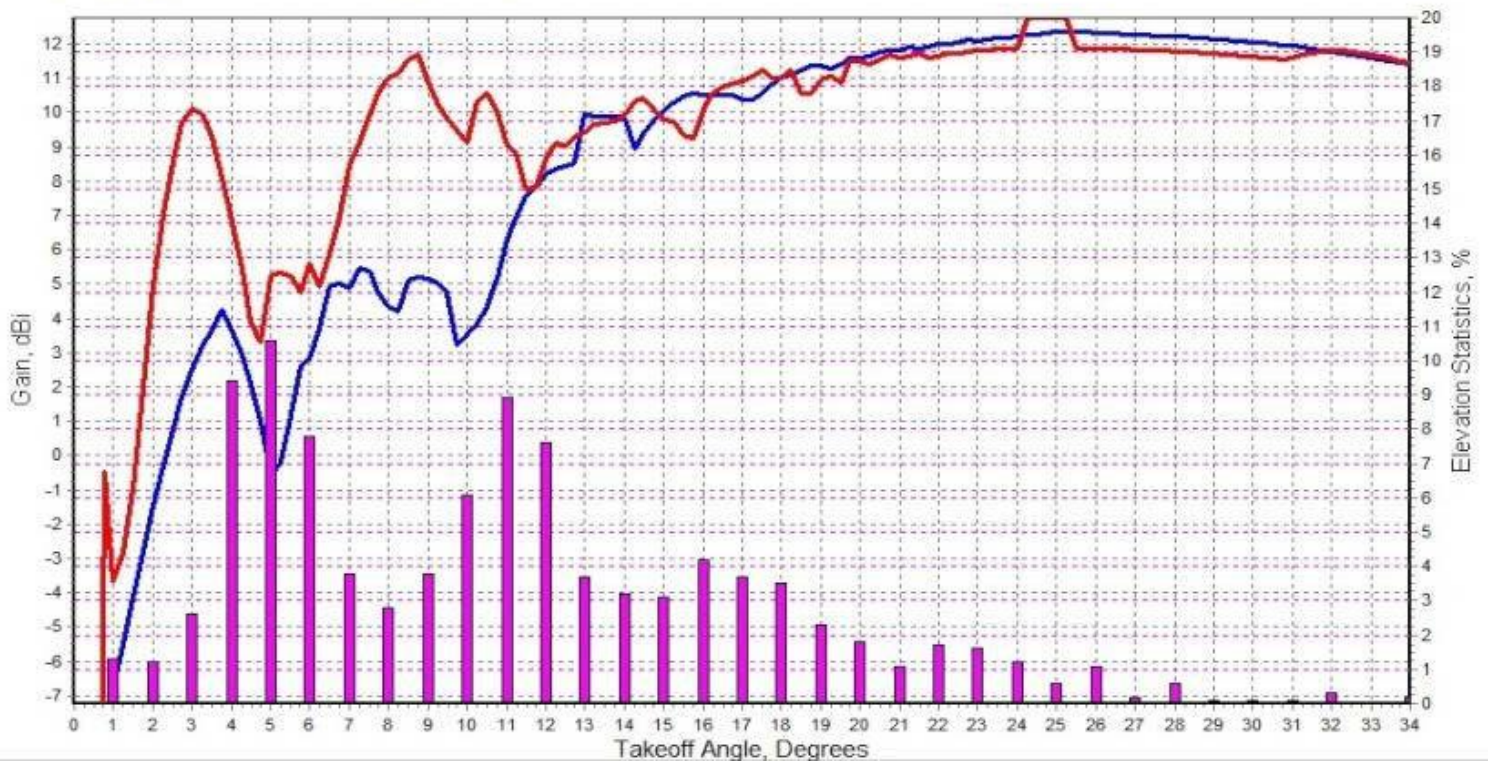
lokacije 15U, od koder sta delala zmagovalca K1A (N6MJ/KL9A). Čeprav sta bili lokaciji v istem klastru (območju) lokacij na jugu v velikem parku imenovanem Myles Standish State Forest. Tukaj nas je bilo skupaj 18 ekip, razsejanih po gozdnih jasah, zaradi dreves v okolici je bilo težko s pogledom oceniti konfiguracijo terena. Glede na naknadno videno in pregledane profile terena, razgovore z nekaterimi drugimi ekipami in glede na lastno opažanje so bile po oceni avtorja lokacije v Moskvi 2010 bolj enakovredne. Je pa bil za vse enak žreb, ki je določil lokacije, pošten in mu je težko oporekati.

Grafična primerjava HFTA profila terena K1L in K1A in ojačanja sevanja antene v smeri EU (naša krivulja je modra z večjimi hribočki pred sabo in manjšim ojačanjem, HI):

Terrain Profile

HFTA, Copyright ARRL 2003-2004, by N6BV, Ver. 1.03

Zanimivo predstavitev o enakovrednih pogojih v WRTC 2014 je pripravil Jose CT1BOH, dosegljiva je na naslovu: <https://dl.dropboxusercontent.com/u/69915136/wrtc2014.pdf>
 O K1L na spodnjih dveh prosojnicah:

1

Sites 15 - cluster 1 – K1L

Panorama

(vertical scale exaggerated 10x)   az 20° alt -2.98°   show 0° and 1° alt

Terrain profile

Visibility Cloak

Compare this area with cluster 2 in three previous slides

K1L S50A S57AW QTH is not excellent:

- There is no access to zero degree horizon. Clear all around panorama only above 1 degrees
- No up-hill terrain profile (there is a hill but it is 10km away)
- Very Reduced 360 degree visibility cloak

<http://www.hevwhatsthat.com/?view=D2SAOSJD>

Sites 15 – cluster 1 and cluster 2

The results from stations in Sites 15, cluster 1 and cluster 2 are presented below:

Cluster 1:

Callsign	Team Leader	Team Mate	Site	QSOs	Mult	Rank
K1L	S50A	S57AW	15F	4,200	399	11
N1U	K8MR	K9NW	15I	3,938	383	36
N1W	PY2YU	PY2NDX	15M	3,740	393	38
W1V	R9DX	UA9CDV	15O	3,678	384	42
N1S	LX2A	YO3JR	15P	3,693	359	44
N1C	IK2NCJ	IK2QEI	15R	3,550	360	49
N1N	KH6ND	KH6SH	15H	3,652	324	53
K1B	W9RE	N5OT	15N	3,236	386	54

If we concentrate on the best three results rank from cluster 1 and cluster 2 we see:

Cluster 1: #11, #36, #38

Cluster 2: #1, #3, #12

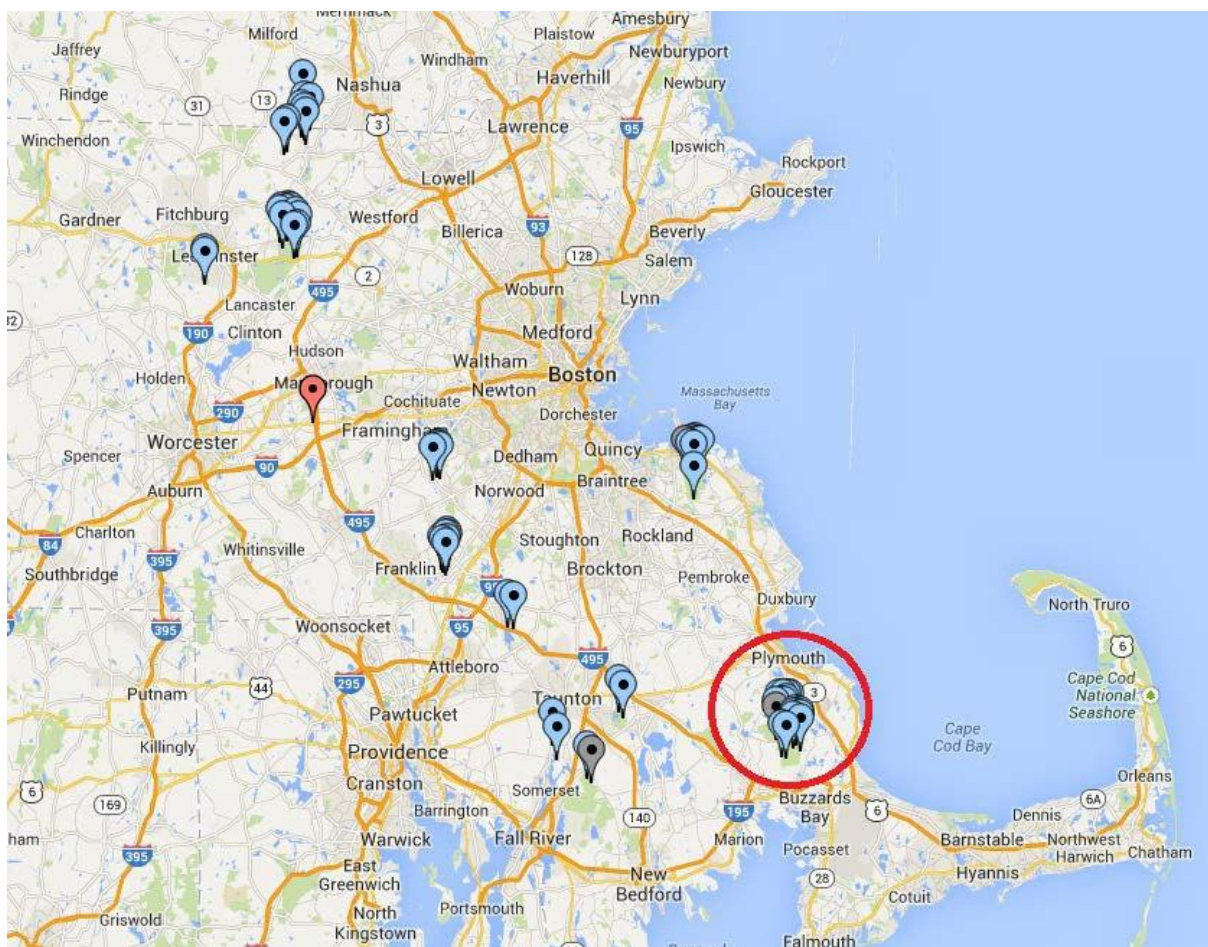
It's striking that Cluster 2 has much better overall ranking 16 (1+3+12) than cluster 1 overall ranking 85(11+36+38)

Cluster 2:

Callsign	Team Leader	Team Mate	Site	QSOs	Mult	Rank
K1A	N6MJ	KL9A	15U	4,572	436	1
W1P	DJ5MW	DL1IAO	15W	4,347	417	3
K1S	W2SC	N2NL	15E	4,170	410	12
W1C	9A5K	9A1TT	15A	4,222	375	25
W1O	OM2VL	OM3RM	15B	3,784	376	40
W1I	W2RE	WW2DX	15D	3,989	310	52
W1K	BA5CW	BA7IO	15C	3,437	340	56

It is striking that cluster 2 has the majority of stations above 4000 QSOs and cluster 1 has all stations below 4000 QSOs with the exception of K1L

- Is it just coincidence that the better operators ended up in cluster 2, or are there other considerations to it?
- Why was K1L an exception?

Označene lokacije WRTC postaj, v označenem polju se je še s skupaj 17-imi drugimi postajami nahajala tudi S5 ekipa.

TEKMOVANJE

Med vožnjo na tekmovalno lokacijo smo se pogovarjali o željenem klicnem znaku in najin favoriziran prefiks je bil K1. Po prihodu na lokacijo smo sestavili celotno postavitve v delovni položaj in preizkusili delovanje ter bili pripravljeni za začetek. Petnajst minut pred osmo uro zjutraj (po lokalnem času) sva morala gumb za AF ojačanje postaviti na ničlo in sodnik se je zasmejal, ko je odprl kuverto z znakom, češ imata kar sta želela. Na papirju je pisalo K1L in srečno klofanje.

Glede dela sva se dogovorila, da bova delala vsak svoj glavni obseg (na Tineta je prišel 14 MHz, na Robiju pa je bil 21 MHz), medtem ko bova ostale obsege pokrivala glede na odprtje teh dveh bandov. V tekmovanju niti enkrat nisva imela kakršnegakoli vprašanja ali problema z menjavo obsegov. Za delo v CW ali SSB pa je bilo prepuščeno presoji

operatorja samega kdaj bo katero vrsto dela uporabil.

Dirka se je torej začela in zveze niso tako dobro tekale kot smo pričakovali. Pred tekmovanjem so mnogi spraševali koliko pričakujemo zvez in najina prognoza je bila med 4 in 5 tisoč. Mnogi, predvsem Američani so zmajevali z glavami, toda računala sva na posebne klicne znake, mnoge ameriške postaje in dobre operatorje ter izkušnje iz Moskve. Torej nekako sto zvez po postaji na uro bi naša pričakovanja izpolnilo. V začetku je še šlo, toda po prehodu na SSB se je, namesto da bi še bolj »letelo«, ustavilo oziroma precej upočasnilo. Kmalu je bilo jasno, da z lovljenjem 35 % SSB zvez proti CW ne bo šlo in res se je procent vrtel ves čas tekmovanja med 23 in 28 %. Po predvidevanju je po dveh urah bilo potrebno iti na 28, kjer sva pobrala kar je bilo možno. 28 sva pobirala oba, kajti band naj bi bil odprt samo v prvih petih ali šestih urah. Še ena zanimivost pri delu se

je pojavila, ko je bilo potrebno narediti kakšen množitelj na 28. Antena za gornje tri obsege je bila Cycle 24 TX38 (več o anteni na povezavi: <http://www.cycle-24.com/antennas/tx38-triband-yagi/>).

Antena ima 2 aktivna »full size« elementa za 14 in 21 MHz ter 4 elemente za 28, je pasivno napajana z enim koaksialnim kablom, v WRTC setupu je bil kabel LMR400 dolžine cca 45m.

Podatki o tribander anteni:

Band	Gain	F/B(dB)	2:1 SWR
20m	6.4 dBi	10.7 dB	350 kHz
15m	6.7 dBi	10.2 dB	450 kHz
10m	8.0 dBi	24.7 dB	1.0 MHz

Antena je bila na 12 m višine. Izpod sta bila obešena dva inverted veeja za 80 in 40m (pravokotno eden na drugega). Ker je bila za 28 precej usmerjena (večji F/B in F/S) je bilo potrebno vsakokrat obrniti anteno v smeri možnega množitelja, kar je bila predvsem smer Južne Amerike, kjer pa za ostale bande ni bilo dovolj »hrane«. Torej je bilo potrebno najti pravo ravnotežje med delom na 14/21 in pobiranjem na 28. Smer Evrope je bila na 50 stopinj, Južna Amerika pa na 180. Za 80m sva sklenila, da ne bova krajšala ali daljšala antene za menjavo vrste dela ampak bo tuner poglasil, kolikor bo. Nisva se uštelala kajti kar je bilo potrebno in možno na 3,8 SSB sva tudi uspela narediti in sva na tem bandu naredila tudi največ množilcev od vseh ekip. Večkrat sva

poskušala s kakšnim spodobnim pile up na SSB toda le enkrat v vsem tekmovanju se je odprlo za pol ure (med 0920 do 1000 na 14 MHz), pa še to le za slabih sto zvez. Drugače pa sva veliko ostajala na telegrafiji (verjetno še premalo), kajti tam je bilo veliko lažje najti korespondente ob mali moči in nizkih antenah.

Ob približno 03 UTC pa se je pričel dogajati incident, ki je trajal neprekinjeno približno tri ure in pol. Nenadoma je namreč na najino CW frekvenco (na eno od najinih postaj) prišel motilec, ki je v CW oddajal »TEST S50A S50A TEST«. Postaja, ki je motila je očitno imela velike antene in močan oddajnik ter skimmer, kajti ob zamenjavi frekvence je takoj zopet pričela z motnjami na novi frekvenci. Zaradi tega sva vsakokrat izgubila klicajoče postaje in morala napraviti QSY. Toda tudi QSY ni pomagal in sva toliko več morala biti na SSB. Toda čim je šla ena postaja na SSB je že našel drugo, če je bila na CW. Motnje sva imela na 80, 40 in 20m. Ko je bilo tekmovanja konec nama je sodnik povedal, da sva kar dobro začela, nato padla iznad dvajsetega mesta in se nato zopet

prebila proti vrhu. Dobro, da med tekmovanjem nisva vedela za rezultate. Slovenske postaje naju niso prav posebej klicale in izgleda, da mnogi niso vedeli za najin znak. Nisva pa uporabljala kakšnih trikov za izdajo znaka, saj je sodnik ves čas poslušal najino delo in nikoli ni imel nikakršnih pripomb na najino delo. K sreči tudi K3 ne daje več kot 100 W in tako nisva mogla kršiti pravila moči, četudi bi ga hotela. Sodnik naju ni nič motil, le vsako uro nama je pokazal papir na katerem je pisalo W3IZ in sva morala oddati klicni znak gostitelja W3IZ. Američani imajo namreč pravilo, da mora postaja, ki uporablja poseben 1x1 znak vsako uro enkrat oddati znak lastnika oz. skrbnika tega posebnega znaka. Neumno pravilo, toda vsi smo ga morali spoštovati.

PO TEKMOVANJU

Ob prihodu v hotel je takoj sledila prha in preoblačenje ter samo eno pivo, ki pa se je zavleklo v več rund in redki so si vzeli urico za spanec. Neskončne debate o prigradah iz tekmovanja in šale na račun posameznih kiksov so se vrstile do poznega večera. Brezena in psihični pritiski tekmovanja so bili za nami in zato je bil vrvež v hotelski avli in okrog šanka zelo sproščen. Naj navedem le eno od mnogih zabavnih prigod. Eden od tekmovalcev je govoril s starši doma (ki so tudi radioamaterji) in ko je povedal, da je na sredini uvrstitve, ga je oče vprašal na katerem mestu pa je (edina) ženska ekipa. Odgovor je bil, da je za njimi. S tem se je oče potolažil. Ne vem pa kako je bilo potem, ko so bili objavljeni uradni rezultati in je ženska ekipa z enaindvajsetim mestom prehitela to in še mnogo drugih ekip, HI. Sodniki so pričeli s svojim delom, ki so ga morali končati do naslednjega popoldneva. V

Takoj po tekmovanju sva lahko še popravila napake v logu, ki sva jih opazila med delom in si naredila pisne opombe. Teh zvez je bilo manj kot deset in sva dnevnik in avdio posnetek celotnega tekmovanja precej hitro presnela na sodnikov USB ključ ter nato še pospravila celotno tehniko za transport nazaj v hotel. Takoj po koncu tekmovanja so se pripeljali postavljalci anten in ko smo ob približno deveti uri odhajali so bile antene že skoraj pospravljene. Med petorico volonterjev, ki je postavila antene pred tekmovanjem in jih po tekmovanju tudi pospravila je bil tudi poznani Jack W1WEF. Spregovorili smo le nekaj besed, ker smo vsi morali pospravljati toda bilo je lepo po mnogih letih osebno srečati še enega od zelo aktivnih in dobrih kontesterjev.

glavnem nismo pričakovali velikih sprememb glede na prijavljene rezultate. V nedeljo zvečer je prišel na našo lokacijo še Mirko S59Z s sinom. Z Robertom S53R sta bila dogovorjena, da gredo v torek skupaj na izlet do Niagarskih slapov in nato še malo po Ameriki.

Ponedeljek je bil dan za izlete in naša ekipa se je namenila do Newporta v Rhode Islandu. Newport je znano pristaniško mesto in po ogledu glavnih znamenitosti smo še nakupili nekaj drobnih daril za domov in bili pozno

popoldne nazaj. Zvečer v ponedeljek je bila zaključna večerja in nato razglasitev rezultatov. Nikjer še ni bilo objavljenih uradnih rezultatov in zato smo nestrpnost pričakovali končni vrstni red. Na zaključku je najprej govoril predsednik organizacijskega odbora K1DG in z nekaj besedami opisal potek priprav in izvedbo celotne prireditve in se zahvalil prostovoljcem, ki jih je bilo preko dvesto, za vso pomoč in vloženo delo. Nato je nastopil predstavnik Azorskega turističnega združenja in predstavil Azore ter njihovo turistično ponudbo. Z Azorov sta bila tudi CU2EZ in CU2DX, ki sta izrazila pripravljenost za možno organizacijo enega bodočih WRTC. Poleg njih je bilo še nekaj pobud in sedaj vsaj vemo, kam bo potrebno usmerjati napore za organiziranje bodočih WRTC. Za 2018 namreč še ni nobenih uradnih kandidatur, čeprav je bil rok že marec 2014. Smo pa vsi skupaj poskušali vplivati na Nemce naj bodo oni organizatorji leta 2018. Vsi prisotni nemški gostje, tekmovalci in sodniki so tako napisali pismo podpore za leto 2018 in ga naslovili na nemško zvezo, Bavarski in Rhein Ruhr kontest klub. Pričakujemo pozitiven odziv, saj smo v tej smeri delali že ves čas odkar ni bilo uradnih prijav od drugih.

Ob objavi rezultatov ni bilo presenečenj na samem vrhu, saj sta prvaka (N6MJ in KL9A) imela veliko prednost pred drugima

(OM3GI in OM3BH). Za tretje mesto pa je se je bila velika borba. Na koncu sta jo dobila Nemca (DJ5MW in DL1IAO). Razlika je bila pičlih nekaj tisoč točk ali prevedeno - dve zvezi oz. 0.6

multiplajerja. Zanimivo, da je do nedelje zvečer do 18. ure prispelo toliko dnevnikov, da so lahko preverili 60 procentov vseh zvez, ki smo jih naredili vsi udeleženci na WRTC. Seveda se poraženci tolažijo, da bi preostalih 40 odstotkov morda spremenilo vrstni red, toda sodniki so odločili kot so. Na razglasitvi še vedno nismo vedeli za preostale uvrstitve in šele pozneje zvečer je nekdo prinesel list papirja z vsemi končnimi rezultati. Midva sva ostala na enajstem mestu s solidnimi splošnimi rezultati. Imela sva 1,6% napak, kar naju uvršča v prvo polovico razvrstitve točnih dnevnikov. Na koncu zaključne prireditve

je bil S50A pozvan na oder, kjer se je v imenu izvršnega komiteja WRTC zahvalil za odlično organizirano prireditev in razglasil uraden zaključek WRTC 2014. Potem pa je nastopil čas za hamfest in celotna družina se je zbrala v hotelskem preddverju in v baru, ki je bil poleg. Po rundi piva je pričela mežikati osvetljava in bali smo se, da zmanjkuje elektrike. Žal je bil to le znak, da šank zapirajo in da ne bodo več točili pijače. Ura pa še ni bila niti enajst. Lahko si predstavljamo

razočaranje predvsem predstavnikov Srednje Evrope in Balkana, ki so bili prikrajšani za pravi hamfest do jutra. Seveda se je vnel prepir med nekaterimi žejnimi gosti in kelnerji (celo tako daleč,

da so letele grožnje o policiji, arestu ipd.), toda ostalo je pri upoštevanju njihovega urnika in tako smo zelo kmalu odšli na počitek.

NEKAJ STATISTIKE TEKMOVANJA

Ekipa K1L je na koncu zasedla skupno 11. mesto v razvrstitvi 59. ekip, končni rezultat po sodniški obdelavi je bil sledeč:

Callsign	QSOs	Mult	Score	Error Rate	CW	SSB	HQ	DXCC
K1L	4.200	399	5.935.524	1.6%	3.102	1.098	170	229

Kaj to pomeni dosežek v primerjavi z najboljšimi:

- dosežen rezultat predstavlja 82.6% zmagovalnega rezultata
- uvrstitev pomeni 7. mesto med EU postajami in podobno kot v Moskvi najboljšo uvrstitev med ex YU ekipami (glede na nosilca), kjer se radi primerjamo
- po procentu napak sva v zgornji polovici in sicer na 24. Mestu
- v skupnem številu QSO se uvrščava na 14. Mesto
- glede na skupno število multov zasedava 20. mesto (manjko multov na 10m)
- kljub manjku multov na 10m sva zelo dobro oddelala HQ postaje (170), kar predstavlja 3. rezultat, če gledamo samo HQ
- pri delanih DXCC sva slabša in se uvrščava v spodnjo polovico na 37. mesto (najboljša ekipa ima 31 DXCC več)
- na 80m sva naredila največ multov od vseh postaj (29 HQ – kar 6 več kot drugi v tem rangi),
- v številu multov na 20m sva prav tako na odličnem 2. mestu (129 multov)
- pri učinkovitosti na 15m in zlasti na 10m sva med slabšimi (zamujeno odpiranje na 10m, 15m pa nikakor ni »zagrabil« - Robi, ki je delal na tem bandu se ne more znebiti občutka, da sva imela na tem bandu šibak signal vsaj proti EU – mogoče vpliv lokacije, ki v primerjavi z zmagovalno ni bila v smeri EU najboljša, lahko tudi kaka napaka operatorja, skratka nikoli ni prav steklo niti na CW niti v SSB). Npr. S50HQ (op. S57AL) je že od začetka tekmovanja grmel na SSB, vendar nas je slišal šele dobro uro kasneje kljub večkratnemu vztrajnem klicanju, na CW je bilo lažje. Ko ravno omenjamo klicanje HQ, je bil izrazito »gluh« S50HQ na CW na 80m, kjer ga je klicalo veliko WRTC postaj in druge USA postaje brez oziva, največkrat tudi brez »?«. Brez dobrih sprejemnih anten žal ne gre.
- po številu SSB zvez sva na 12. mestu (verjetno glede na okoliščine preveč SSB dela)
- v dnevniku imava skupaj 37 unique nepriznanih zvez, najbolj »čist« dnevnik ima 3 unique zveze, najslabši pa 79 unique zvez (tukaj so seveda tudi nedokazane napake – ni logov ali dokazljive podobnosti s pravim znakom)

TEHNIKA (samoocena: skoraj odlično)

- vsa tehnika (radijski postaji, preklopi, filtri, triplexer, software, snemanje, audio za sodnika ...) je po odpravi že opisanih težav (BCD na sposojenem K3, napajalnik prenosnika) delovala brez vsakršnih težav in brez motenj. Zadeva je bila predhodno večkrat stestirana in umerjena doma – po oceni avtorja optimalna in najbolj racionalna postavitev glede na okoliščine (prevoz, dimenzija, teža, število kablov in škatel, enostavnost preklopa, dovolj izolacije med bandi in delo brez motenj, minimaliziranje izgub...).

KONTEST (vedno bi bilo lahko boljše)

- preveč dela na SSB (zmotno pričakovanje, da bo v USA na SSB res »laufalo«, očitno CW je še vedno »zakon« in več dela na CW bi verjetno prineslo boljši rezultat)

- zamujeno odpiranje na 10m na koncu tekmovanja (manjko vsaj 10-15 multov)
- premalo agresivno spremljanje narejenih multov in premalo »podajanja« postaj iz banda na band, nekatere ne tako redke DXCC manjkajo po bandih. V CW se je včasih zelo težko dogovoriti za QSY, v SSB je lažje.
- škodoželjnost in zavist tudi v našem hobiju ne pozna meja (3 ure in pol načrtovanega konstantnega oviranja dela ekipe s QRM kljub dejstvu, da sva v tem času s tega razloga več kot 70x zamenjala frekvenco). CW Skimmer se je v tem primeru pokazal kot idealno orodje za zlorabo. Upam, da je nekdo dosegel svoj vrhunec, kakršenkoli že.

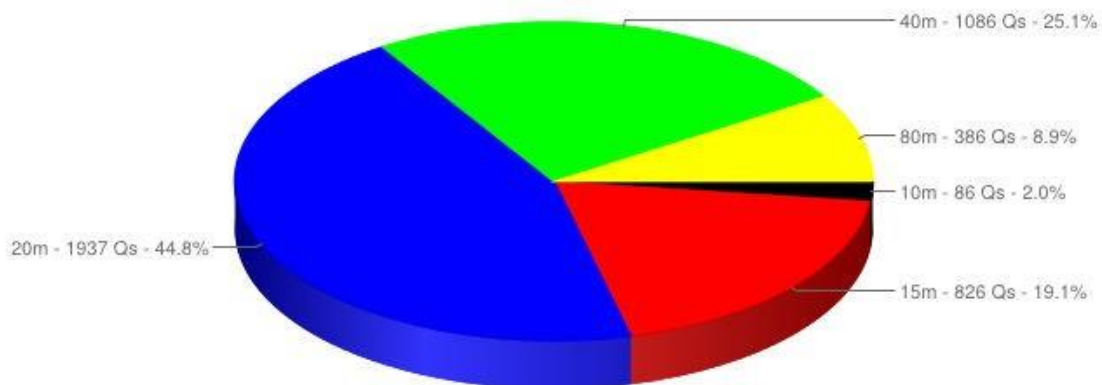
GRAFIČNI / TABELARNI PRIKAZ PODATKOV Z DNEVNIKA K1L:

Opomba: v vsej spodnji statistiki so vključene tudi vse dvojne in nepriznane QSO

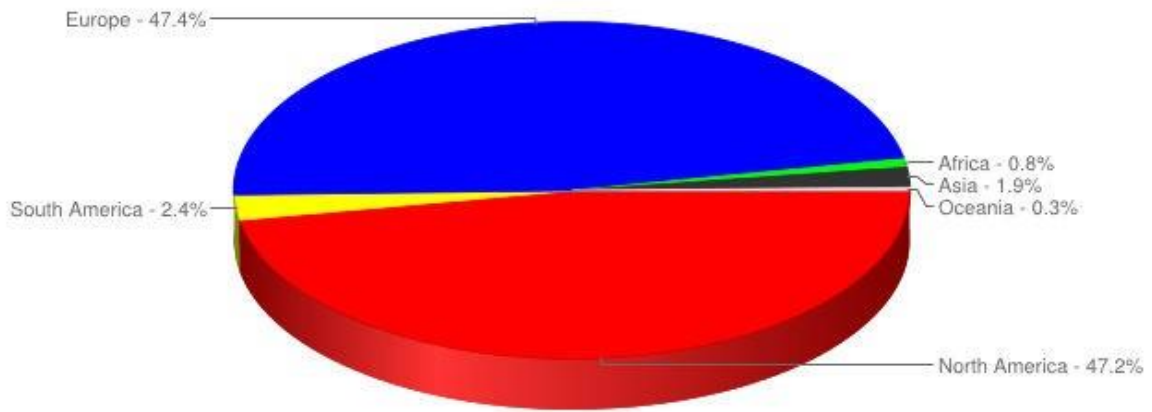
QSO po bandih in kontinentih

Continent		80	40	20	15	10	All	%
NA	North America	344	809	655	199	31	2038	47.2%
SA	South America	9	11	15	26	42	103	2.4%
EU	Europe	30	257	1173	583	5	2048	47.4%
AF	Africa	3	3	11	12	7	36	0.8%
AS	Asia	/	1	76	5	/	82	1.9%
OC	Oceania	/	5	6	2	1	14	0.3%
ALL		386	1086	1936	827	86	4321	100.0%

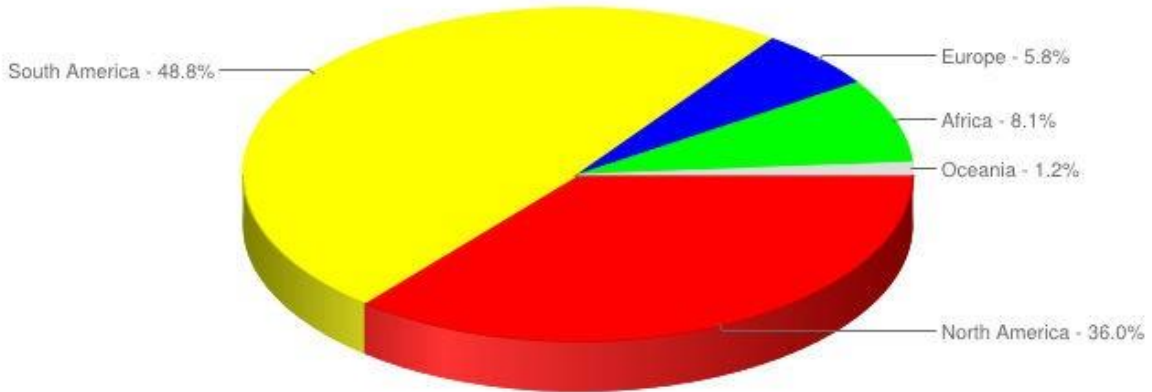
2014 IARU-HF K1L - Qs by band

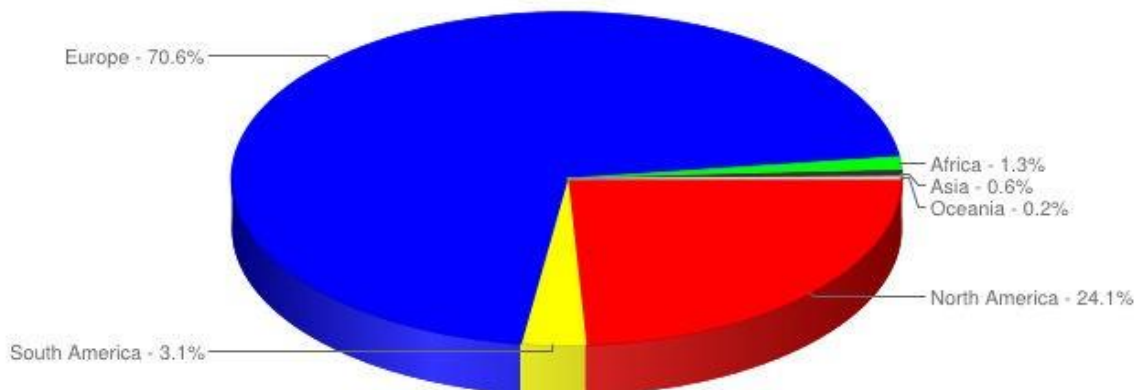
2014 IARU-HF K1L - Continents - All m (4321 Qs)

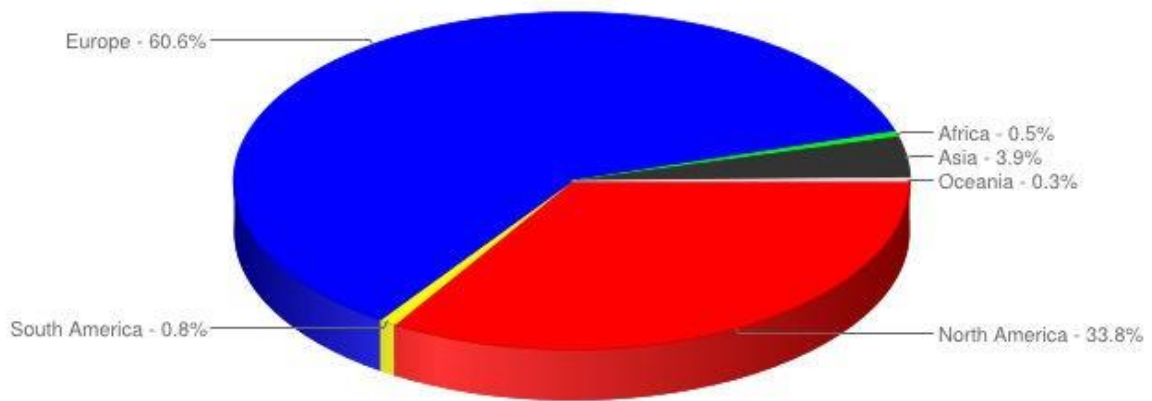
2014 IARU-HF K1L - Continents - 10 m (86 Qs)

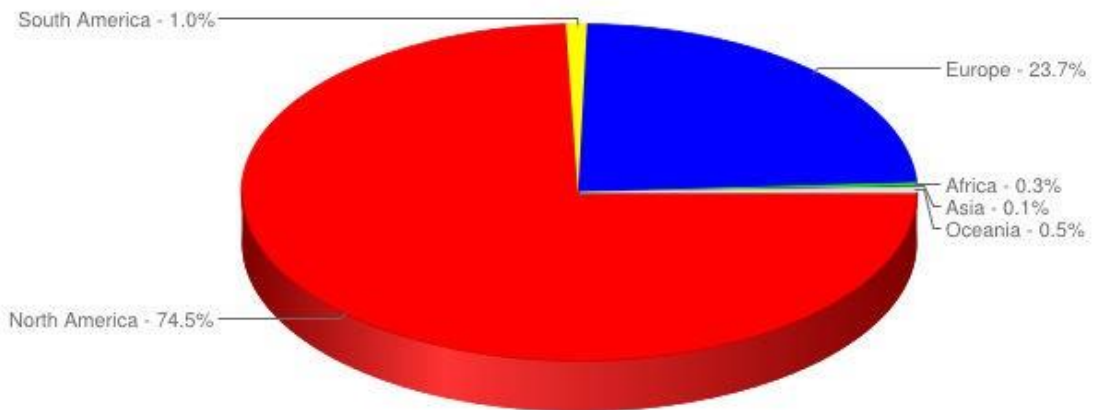
2014 IARU-HF K1L - Continents - 15 m (826 Qs)

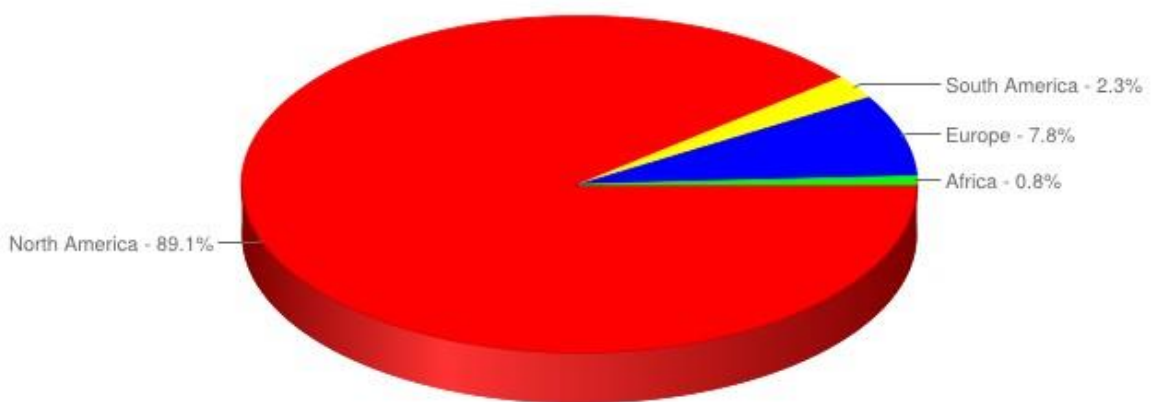
2014 IARU-HF K1L - Continents - 20 m (1937 Qs)

2014 IARU-HF K1L - Continents - 40 m (1086 Qs)

2014 IARU-HF K1L - Continents - 80 m (386 Qs)

Razpored zvez glede na vrsto dela (CW / SSB):

Band	CW		Phone		All	
	QSOs	%	QSOs	%	QSOs	%
80	299	6.92%	87	2.01%	386	8.93%
40	926	21.43%	160	3.70%	1086	25.13%
20	1331	30.80%	606	14.02%	1937	44.83%
15	595	13.77%	231	5.35%	826	19.12%
10	44	1.02%	42	0.97%	86	1.99%
All	3195	73.94%	1126	26.06%	4321	100.00%

QSO rate po posameznih urah tekmovanja (obe postaji skupaj), najboljša je 13. ura (00 - 01 GMT), najslabša pa 21. ura (08 - 09 GMT)

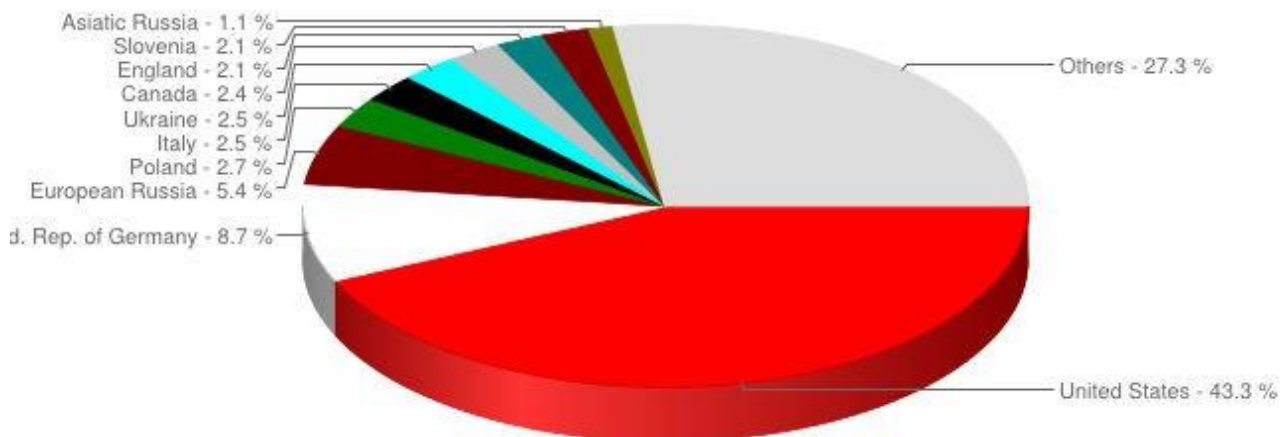
# hour	GMT	Local time	80m	40m	20m	15m	10m	Total/hour	Total QSO
1	1200	0800	/	/	135	62	2	199	199
2	1300	0900	/	/	94	137	6	237	436
3	1400	1000	/	/	72	73	9	154	590
4	1500	1100	/	/	76	87	3	166	756
5	1600	1200	/	/	108	46	10	164	920
6	1700	1300	/	/	48	84	6	138	1058
7	1800	1400	/	/	106	54	23	183	1241
8	1900	1500	/	/	138	17	23	178	1419
9	2000	1600	/	2	114	48	2	166	1585
10	2100	1700	/	52	77	25	2	156	1741
11	2200	1800	/	61	134	44	/	239	1980
12	2300	1900	/	118	148	/	/	266	2246
13	0000	2000	/	177	112	2	/	291	2537
14	0100	2100	98	126	1	/	/	225	2762
15	0200	2200	37	145	/	/	/	182	2944
16	0300	2300	69	87	52	/	/	208	3152
17	0400	0000	53	49	90	/	/	192	3344
18	0500	0100	35	67	65	/	/	167	3511
19	0600	0200	23	55	52	/	/	130	3641
20	0700	0300	27	34	48	/	/	109	3750
21	0800	0400	5	50	44	/	/	99	3849
22	0900	0500	39	40	78	/	/	157	4006
23	1000	0600	/	23	67	54	/	144	4150
24	1100	0700	/	/	78	93	/	171	4321
			386	1086	1937	826	86	4321	

Kot zanimivost - najboljši 10 minutni rate K1L ekipe je bil med 23:46 in 23:56 GMT in sicer sva v tem času naredila 74 zvez, kar pomeni 7.4 QSO/min, v urnem zapisu pa bilo to 444 QSO/uro, vendar žal ni trajalo tako dolgo:-).

Top 10 DXCC (all bands)

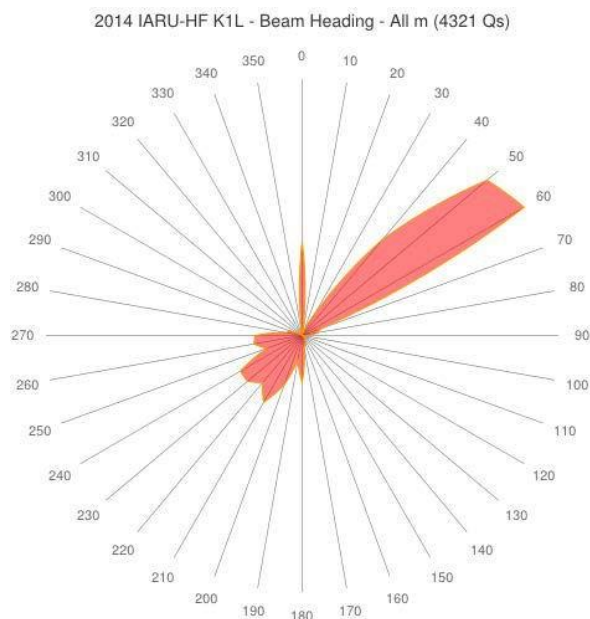
2014 IARU-HF K1L - Top 10 Countries - All m (4321 Qs)

Skupaj so v K1L logu postaje s 103 različnih DXCC, top 20 pa v številkah zgleda tako:

Cont	DXCC	CW	SSB	80	40	20	15	10	All	%
NA	K	1486	383	313	751	604	176	25	1869	43.3
EU	DL	264	110	6	38	210	120		374	8.7
EU	UA	184	51		25	171	39		235	5.4
CEU	SP	84	34	1	19	71	27		118	2.7
EU	I	63	45	1	11	56	39	1	108	2.5
EU	UR	80	28		18	70	20		108	2.5
NA	VE	80	22	22	49	27	3	1	102	2.4
EU	G	68	21	2	14	44	29		89	2.1
EU	S5	70	19	1	15	40	33		89	2.1
EU	OH	65	18	1	9	57	16		83	1.9
EU	OK	60	17	2	9	47	19		77	1.8
EU	SM	51	12	1	12	33	17		63	1.5
EU	F	30	31	2	5	30	23	1	61	1.4
EU	HA	43	9	1	8	26	17		52	1.2
EU	EA	17	32	1	4	26	16	2	49	1.1
AS	UA9	36	12		1	47			48	1.1
EU	YO	43	4	2	8	22	15		47	1.1
SA	PY	17	26	3	6	5	9	20	43	1
EU	PA	23	17	2	4	24	10		40	0.9
EU	LZ	28	9	1	8	19	9		37	0.9

QSO glede na smer - azimuth (pretežno seveda v smeri EU)

PRIMERJAVA UPORABLJENIH RADIJSKIH POSTAJ IN PROGRAMOV ZA LOGIRANJE

Uporabljene radijske postaje (pričakovano prevladuje K3, verjetno zaradi dobrega kompromisa med težo in karakteristikami čistega TX in dobrega RX) :

Rig	Število	%
Elecraft K3	75	63.56%
IC7600	6	5.08%
TS590	7	5.93%
FTdx5000	8	6.78%
FT1000MP	6	5.08%
IC7800	4	3.39%
FT1000D	2	1.69%
IC756-3	4	3.39%
IC7700	1	0.85%
FT3000	2	1.69%
TS850	1	0.85%
ORION II	2	1.69%
Skupaj	118	100.00%

Tekmovalni programi (preseneča velika premoč Wintesta proti N1MM) :

Software	Število	%
Wintest	40	67.80%
N1MM	15	25.42%
Skookum Logger	1	1.69%
Writelog	2	3.39%
Dxlog	1	1.69%
Skupaj	59	100.00%

ZAKLJUČEK PRIREDITVE IN VRNITEV DOMOV

Torek je bil dan za odhod in po dogovoru smo lahko pustili prtljago v eni od sob pritličja hotela kajti naš avtobus je odpeljal na letališče šele ob petih popoldne, sobe pa smo izpraznili do desete ure zjutraj. Ta dan nas je povabil Polde in njegova žena Nada na kosilo k njima domov. Polde je prišel po nas v hotel, nam ustavil še v enem od trgovskih centrov za polurno končno nabavo zadnjih spominkov in potem smo uživali v pravem slovenskem nedeljskem kosilu. Kosilo je bilo odlično. Za opomin, da smo v Ameriki pa je na koncu sledila še ameriška pita. Polde ima čudovito lokacijo na vrhu vzpetine nad oceanom. Žal trenutno nima nič anten, saj odkar je v pokoju, z ženo polovico leta preživita na jadraniu po Karibih, preko poletja pa sta navadno doma. Žal se nismo mogli zahvaliti drugače kot le z besedami toda upamo, da se bomo še srečali.

Na poti domov smo doživeli še nekaj prigod po letališčih saj so bili na Bostonskem letališču precej striktni ob upoštevanju teže prtljage. Ker smo na letališče prispeli zelo zgodaj smo našli na enem še nezasedenem prijavnem okencu delujočo tehtnico in ugotovili, da ima Robi pretežak kovček, Tine in Kristjan pa manj od dovoljenega. Tako smo uravnotežili teže kovčkov še pred čekiranjem. Prtljaga je res šla naprej brez vprašanj, toda prijazna deklica za pultom nam je velela pokazati še ročno prtljago, ki ne sme presegati 8 kg. Robiju je ni stehala in mu je brez vprašanj dala nalepko. Tinetu je ukazala položiti jo na tehtnico in 15,5 kg je bilo odločno preveč za kakršnokoli barantanje. Hotela jo je poslati naprej kot kos prtljage, toda prepričali smo jo, da vsebuje elektronske naprave, ki morajo biti posebej varovane. Po zavijanju oči in

vprašanih kaj lahko naredimo nam je nakazala rešitev, češ če imate kakšen nahrbtnik bi pa vanj lahko naložili odvečno robo in ga imeli kot kos osebne prtljage. Kristjan ga je sicer imel, toda bil je v kovčku, ki se je že odpeljal naprej. Na srečo je imel Tine v svoji torbi še torbico, ki smo jo dobili vsi tekmovalci in tako je izpraznil precejšen del svoje osebne prtljage, da je prišel do 10 kg in mu jo je dovolila vzeti s seboj. Za njim je bil na vrsti Kristjan kateremu je tudi tehtnica pokazala 16 kg in zopet barantanje in premetavanje krame v drugo posebno torbo, ki je po sortiranju imela več kot deset kilogramov, toda očitno je tudi deklica opustila upanje, da bo vse urejeno

po predpisih in nam je dala karte ter nas pustila oditi naprej. Na srečo nismo poslušali in ne razumeli govorjenja v vrsti, ki je čakala za nami na konec naše operacije. Seveda smo potem odšli v nek bolj samotni kot na letališču in zopet zložili vse zadeve nazaj v prvotno stanje. Polet do Rima in naprej do Trsta je minil brez posebnosti in tako se je končala naša osemdnevna pustolovščina. Posebej si jo bo zapomnil Kristjan, ki je bil prvič preko velike luže. Doma pa so nas čakale vsakodnevne zadeve in tako bodo počasi zatonili v pozabo mnogi drobni dogodki iz WRTC 2014 toda celotna prireditev nam bo ostala večno v spominu.

Pred šotorom K1L ekipe po tekmovanju

Od leve proti desni: S57AW, S50A, W0YK, W3IZ, N3ZXF, W1WEF